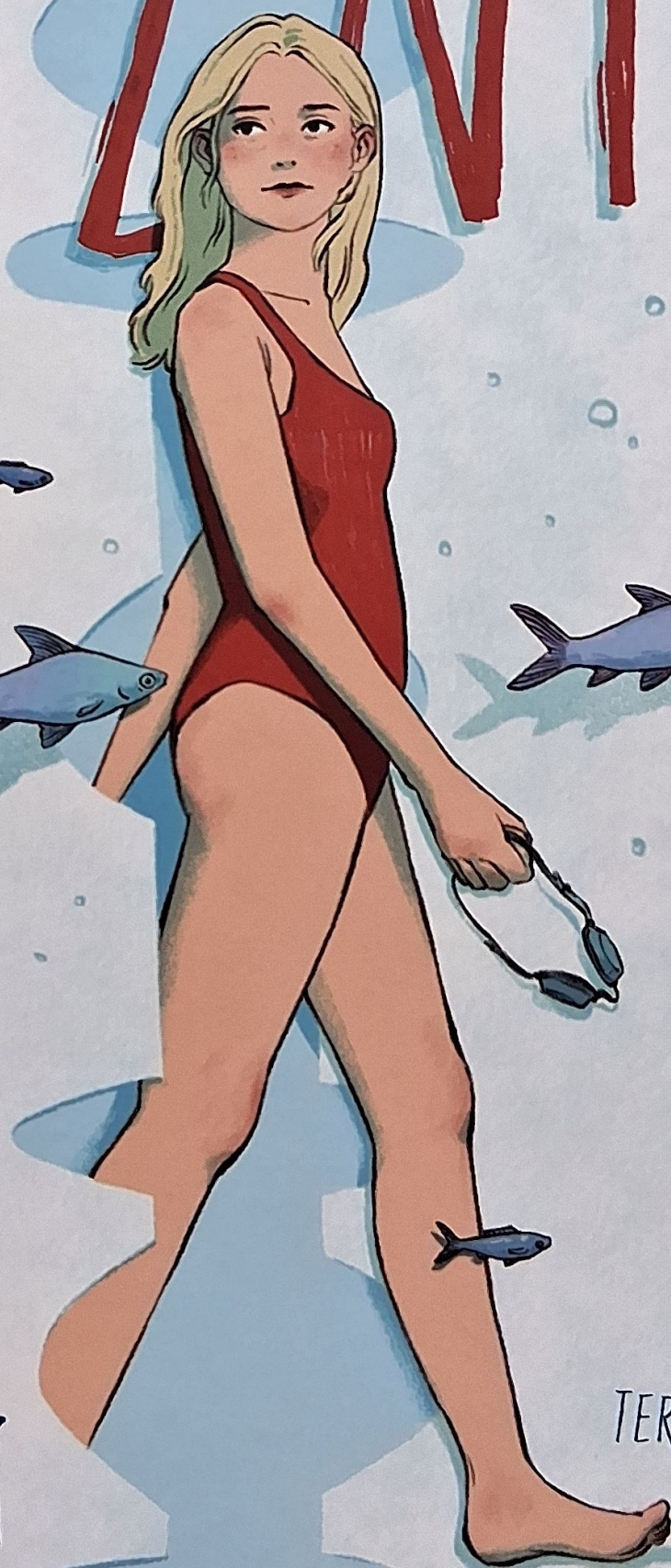

M 304 747

RÍZNÍ!!

IVONA
BŘEZINOVÁ

ilustrovala
TEREZA EAGER

Albatros

„Proč jsi to udělala?“ osopila jsem se doma na mámu, sotva večer vešla do dveří.

„Pěkné přivítání,“ stáhla máma obočí do jedné přísné úsečky. „A co že jsem měla udělat?“

„Znemožnila jsi mě! Totálně jsi mě před celým oddílem znemožnila!“ řvala jsem vzteky bez sebe.

„Myslíš, jak mi volal trenér? Chtěl vědět, jak na tom jsi, tak jsem mu popravdě...“

„Popravdě?“ skočila jsem jí do řeči. „Popravdě mě jenom využíváš, abych byla tím, čím ty jsi být nedokázala!“

Máma zůstala stát s lodičkami v ruce. Rysy jí ztuhly. Pak jí zacukala brada. Jenom to ne! Jestli se teď demonstrativně rozbrečí, tak se neznám. Já jsem ta, která by měla brečet!

„Tos nemusela,“ ucedila sevřenými rty.

Naštvaně jsem trhla rameny. Čekala jsem, co přijde dál. Nějaký nový zákaz? Nebudu smět ani na tréninky? Přihlásí mě na doučování, jak vyhrožovala už na konci sedmičky? Nebo co si na mě vymyslí? Už by si to měla pomalu začít zapisovat. Aby na nic nezapomněla, pomyslela jsem si s hořkostí.

Mámina reakce mě však zaskočila.

„Víš, co?“ pohlédla na mě útočně. „Dělej si, co chceš, Noro. Mám toho věčného dohadování s tebou už plný zuby!“

Vítězství? Že by to bylo takhle snadný? Nezdálo se mi to. Čekala jsem, že každou chvíli přijde nějaký háček. Přišel.

„A ještě něco ti řeknu,“ ozvala se máma znovu a tentokrát už zněl její hlas naprosto klidně, a tím to bylo horší. „Kromě toho, že jsi nevděčnej fracek, tak jsi jedno obrovský zklamání!“

Tak zklamání...

Tohle zbolelo. Ona to myslela vážně. Má to tak v sobě nastavené celou dobu. Nechtěla mě, ale otěhotněla. Nechala si mě, ale čekala, že jí to splatím. A já... nic neumím, všechno zkazím, jsem k ničemu... jsem jedno... velký... zklamání. Ne velký... obrovský, řekla! Opravdu to bolelo.

Máma už zmizela v obývací, lodičky nechala potápět na plovoucí podlaze. Ještě chvíli a půjdou ke dnu. Jako já. Sklonila jsem se a uklidila je do botníku. Ale sama jsem cítila, jak je to zbytečné.

Vrátila jsem se do pokoje, vděčná, že Wiki je dnes na oslavě spolužaččiných narozenin. Šla tam předvádět nějaké karetní triky, nebo co si to včera chystala. Zase bude za hvězdu. Wiki je vždycky za hvězdu. Já jsem... zklamání.

„Uf...“ oklepala jsem se, ale pocit, že se topím, mě neopouštěl. Mámina slova mě zasáhla víc, než bych kdy byla schopná si připustit. Seděla jsem na posteli a při tom jsem si vzpomněla na Mat. Jak to říkala?

„Mně pomáhá jen vyhnat bolest bolestí,“ zašeptala jsem do ti-cha pokoje, jak se mi Matyldina slova přesně vybavila.

A pak se ve mně všechno sevřelo. Nebyl to nástup pláče, bohužel. Kdybych se dokázala vybrečet, bylo by mi líp. Ale slzy nepřicházely, a úzkost naopak každým okamžikem rostla.

„Co s tím, Mat? Jak to děláš, Mat?“

Nebylo to vědomé, prsty se mi samy zaryly do kůže na předloktí. Nemívám dlouhé nehty. Chlorovaná voda jim i tak dává zabrat. Nevím, co jsem čekala, ale stisk se mnou nic neudělal. Zkusila jsem to znovu. Víc. Nic moc. Napadlo mě uchopit menší kousek kůže. Štípnout. Bylo to trochu nepříjemné, ale zdaleka to nepřebilo bolest, která mě svírala uvnitř.

Těkala jsem pohledem po místnosti. Nic vhodného mi do očí nepadlo. Copak tu není nic, čím bych si mohla ublížit?

„Špendlík...“

V zásuvce nočního stolku bych měla mít potřeby na šití. Přesněji na přišití utrženého knoflíku či jmenovky na ručník, nebo k zašití rozpáraného švu plavek. Prostě pohotovostní šitíčko. Nitě, jehly, špendlíky... Hrabala jsem v šuplíku jako šílená, ale šití ne a ne nahmatat.

„Tak co je...“ škubla jsem prudce úchytkou, až zásuvka vyletěla z vodicích lišt a celý obsah se vysypal na koberec.

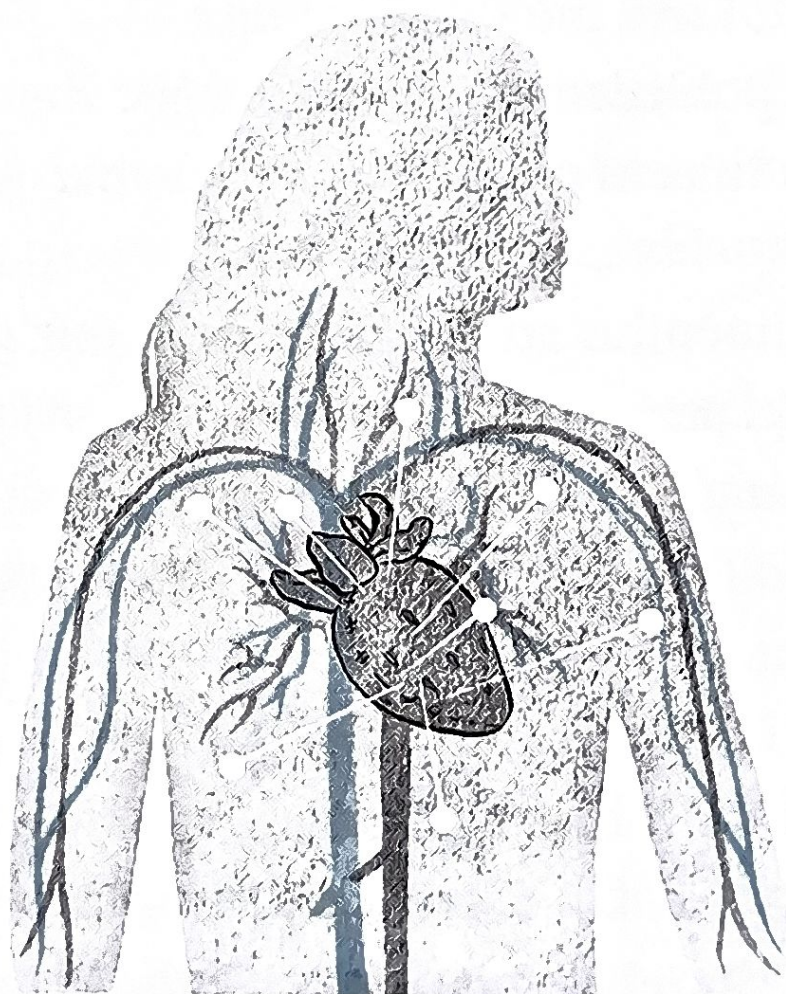
Ruce se mi trásly, když jsem ze změti drobností vytahovala miniaturní polštářek ve tvaru jahody. Bylo v něm zapíchnuto

několik jehel a taky špendlíky s barevnými hlavičkami. Tu jahodu jsem kdysi vyráběla ve škole, vzpomněla jsem si. Ne že by se mi nějak zvlášť povedla. Paní učitelka ji po mně tehdy musela hodně opravovat. Ale i tak mě nakonec pochválila, že jsem tu jahůdku vymyslela moc pěkně. Nesla jsem ji tenkrát domů s radostí a hrozně pyšná, protože to měl být můj první opravdový dárek pro maminku.

„Hm... hezké,“ zamumlala tehdy. „Takovéhle věci se učíte ve škole? V dnešní době?“ vrtěla nespokojeně hlavou a já to nechápala.

Jahůdka zůstala ležet netknutá v kuchyni na polici. Po pár dnech jsem si ji odnesla do svého pokoje a ozdobila jsem ji několika špendlíky. Ted' jsem jeden z nich držela v prstech a odhodlávala jsem se zapíchnout si ho do ruky.

„Tak dělej, Noro. Píchni se,“ povzbuzovala jsem se šeptem.

Hrot špendlíku se několikrát přiblížil ke kůži na předloktí. Pak jsem se opravdu odvážila dotknout. A podruhé a potřetí. Jen jako když sedne komár. Vlastně ani to ne.

Pak jsem zatlačila víc. Na kůži se kolem tenké kovové špičky vytvořil mělký dolíček. Ale pořád to nic nedělalo. Bylo mi jasné, že abych si způsobila bolest, musela bych špendlíkem zajet hlouběji. Doopravdy bodnout. Ale...

Začala jsem přemýšlet, proč pořád váhám. To jsem takový srab, že se ani nedokážu píchnout obyčejným špendlíkem? Co má říkat Mat, která se řeže žiletkou? A pak mi došlo, že než jsem vymyslela, čím se bodnu, než jsem našla šitíčko, než jsem vyzkoušela, jak a kam špendlíkem namířit... touha ublížit si mě přešla.

Úzkost nezmizela úplně, ale už se jen tak tetelila u stropu. Vystřídala ji lítost nad zmařeným dárkem, nad ubohou jahůdkou, která tenkrát nesplnila, co měla.

„Tenkrát ne... teď jo.“

Sevřela jsem jehelníček v dlani, nyní opatrně, abych se o některý špendlík nebo jehlu omylem nepíchla, a stočila jsem se do klubíčka vedle postele.

Pro mámu jsem zklamání. I ta jahůdka pro ni byla zklamání. Možná to tak máma prostě má. To jenom Wikina je výjimka, která...

„Proč ležíš na zemi? Okysličuješ se?“ překročila mě ségra, která se právě vrátila domů. „Hm, dole je vyšší parciální tlak kyslíku a líp se tam dýchá než ve výškách, jenže to platí pro nížiny a velehory.“

V touze po kyslíku by stačilo vyvětrat, jenže to by pro Wiki bylo moc triviální.

JSEM VODNÍ PTÁK

JSEM DÍVKA Z RODU TUČŇÁKŮ

JSEM PARYBA

PABLB

PADĚLEK DÍTĚTE

JSEM POMLUVA NA PAVLAČI

JSEM PANTOMIMA BEZRUKÝCH

CO SVÍJEJÍ SE V PLÁČI

Uvažovala jsem, jestli to Matyldě říct. Že jsem se včera málem píchla. Ale čím víc jsem o tom přemýšlela, tím mi to přišlo trapnější. Vždyť jsem se nakonec k ničemu neodhodlala. Ona se řeže žiletkou a já jí budu vykládat, že jsem se nedokázala ani píchnout špendlíkem?

„Jdi se bodnout!“ ozvalo se za mnou výsměšně.

„Co?“ otočila jsem se prudce.

V první chvíli mě napadlo, že snad trpím samomluvou a někdo mě právě poslouchal. To by mi tak ještě scházelo! Už takhle jsem ve třídě za exota, co se ustavičně jenom máchá ve vodě, ale to neznamená, že to nemůže být mnohem horší.

„Já přece...“

Naštěstí se ukázalo, že všechno je jinak.

„Ty se do toho neplet!“ usadila mě Val.

Bradou měla útočně vysunutou a oči zúžené do vzteklých čárek upírala na Kamču, která nasupeným výrazem nijak nezůstávala pozadu. Moc dobře vím, že Kamča tyhle vražedné obličejy umí. Stačilo říct něco, co jí úplně nešlo pod nos, a už člověka propichovala pohledem.

Hm, propichovala...

„Si myslíš, že všechno musí být podle tebe? Že máš patent na pravdu, jo?“ pokračovala Val ke Kamče.

„Páni, ty víš, co je to patent?“ řála ji Kamča s posměchem. „Kdo by to do tebe řekl?“

Neklidně jsem poposedla. Takže Kamila s Valerií už jsou v sobě. To jim to nové přátelství moc dlouho nevydrželo, pomyslela jsem si. Napadlo mě, že bych asi měla mít škodolibou radost. To se Kamče zrada zrovna moc nevyplatila. Kdyby zůstala se mnou...

„Vím toho víc, než si myslíš... Hlavně o tobě!“ sykla Val. „Možná by to zajímalo i ostatní, co myslíš?“ rozhlížela se už málem vítězo-slavně po zbytku třídy.

Až jsem se zajíkla. Ona jí snad vyhrožuje... To si Kamča nechá líbit? To bych se teda hodně divila. Hm... nenechá, dala mi vzápětí zapravdu. Kamila nikdy nejde pro ráznou odpověď daleko.

„Zmlkni, než ti jednu vrazím!“

Zpytovala jsem svědomí, ale usoudila jsem, že já jsem se s Kamčou skoro nikdy nehádala. Rozhodně ne takhle vyhroceně. Možná proto, že jsem byla zvyklá jí vždycky ustupovat. Odjakživa všem ustupuju. Naším, geniální ségře, trenérovi, Kamile...

pichlavé pohledy mi nedělají dobře. Val je ale jiná. Ta si umí prosadit svoje. Stály teď s Kamčou proti sobě, připomínaly výhrůžně prskající kočky a vypadalo to, že se opravdu začnou prát.

„No ne... dívčí válka!“ povykoval Prokop. „Jen do sebe, dámy, do sebe. Já vám to klidně budu pískat.“

„Zaprvý nehrajeme fotbal a zadruhý se dívčí válka vedla proti chlapům, blbečku!“ osadila ho Kamča.

Ona má vždycky navrch. Neznám nikoho, kdo by Kamilu strčil do kapsy. Možná naše Wiki. To by mohlo být zajímavé. I přes sedmiletý rozdíl by Viktorka byla Kamče rovnocennou soupeřkou. Teda co se znalostí týče. Fyzicky by Kamča moji malou drobnou sestru rozmáčkla jako rajče.

Rajče... Tak přesně sem jsem svoje myšlenky nechtěla zavést. Ale už se to nedalo zastavit. Obrazy mi vyvstávaly před očima v kýčovitě barevném provedení. Rajče... kečup... Wiki v rudém tratolišti... župan s běluhami severními a jejich souboj s hejnem žraloků tygřích. Boj na život a na smrt. Na krev...

„Fuj,“ otrásla jsem se, jako bych snad mohla ze sebe sklepat myšlenky jako mokrý pes vodu.

Pozornost ostatních se však soustředila na rozhádané spolužačky. Pro spoustu lidí ve třídě byla vidina vyostřeného sporu vítaným zpestřením jinak nudného dopoledne.

„Točte to někdo na mobil. To bude lajků!“ šklebil se Pepa. „Holčičí bitky maj vždycky větší sledovanost.“

Myslel to vážně, sám už sahal po mobilu, takže Kamča s Val okamžitě daly zpátečku. Nikdo nechce být zdrojem pobavení ostatních na sociálních sítích. I když... někdo třeba ano, ale nakolik znám Kamču i Val, nechají si tenhle typ slávy rády ujít.

„Tak mám jít pro ty boxerky, nebo ne?“ zeptal se Mára s vážnou tváří.

„Myslíš, že by ti je tělocvikářka půjčila?“ zpozorněl Riki. „Vím, že má boxerky v kabinetě.“

„Já myslel svoje trencle,“ zavýskl Mára a všichni kolem se pobaveně rozesmáli.“

„No jo, Mára,“ prohodila jsem k Matyldě. „Ten umí ze všeho vytrískat komickou scénku.“

„Hm.“

„Ve druhý třídě přijel jednou do školy s kočárkem. Všichni mysleli, že se mu narodil sourozenec, ale on v tom kočárku měl štěně. Chápeš? Místo bráchy, o kterém pořád básnil, že ho chce, přivezl štěně! S modrou čepičkou a dudlíkem, který pejskovi vážně cpal do tlamy!“

„Hm.“

Mat se tvářila odtažitě. Pohroužená do myšlenek. Možná ani nevnímala, co se kolem děje. Radši jsem zmlkla. Některé výrazy v obličeji jsou děsivější než sebevíc pichlavé oči. Mnohem děsivější.

* * *

Celou velkou přestávku seděla Mat nad mobilem. S někým si psala. S mámou? Jestlipak je ještě v nemocnici? S tátou? U sanitky na ni pěkně řval. Vlastně si mohla psát s kýmkoliv... ještě pořád o ní skoro nic nevím.

O to víc mě to ale k Mat táhlo. Z nějakého podivného důvodu mi bolavá Mat byla bližší než věčně vysmátá Kamča, s kterou jsem seděla v jedné lavici sedm dlouhých let. Možná v tom to bylo.

s Kamilou jsem sdílela kus dřevěné desky. S Mat sdílím tajemství. A možná i něco víc. Mat... moje tajemná černá spolužačka s tak velkou bolestí, že ji musí zahánět jinou bolestí. Bylo to děsivé, ale nějakým zvráceným způsobem i přitažlivé.

Jak jsem na to myslela, rázem se mi všechno vrátilo. Cizí bolest, která na mě včera číselá přes dveře záchodu, mi připomněla moje vlastní trápení. Bylo menší? Větší? Jiné? Nevím. Ale jako by ta bolest byla nakažlivá. Všechno ve mně znovu vířilo. Ubíjející pocity tísně, zklamání, selhání... a hlavně miliardy otázek. Potřebovala jsem se zeptat na tolik věcí!

„Mat?“

„Hm.“

Zazvonilo. Konec přestávky. Konec rozhovoru, který nezačal. Místo na dějiny jedné bolesti jsem se musela začít soustředit na dějiny Evropy v 17. století. Třicetiletá válka, epidemie tyfu, mor... Možná to v tu chvíli bylo dokonce snesitelnější.

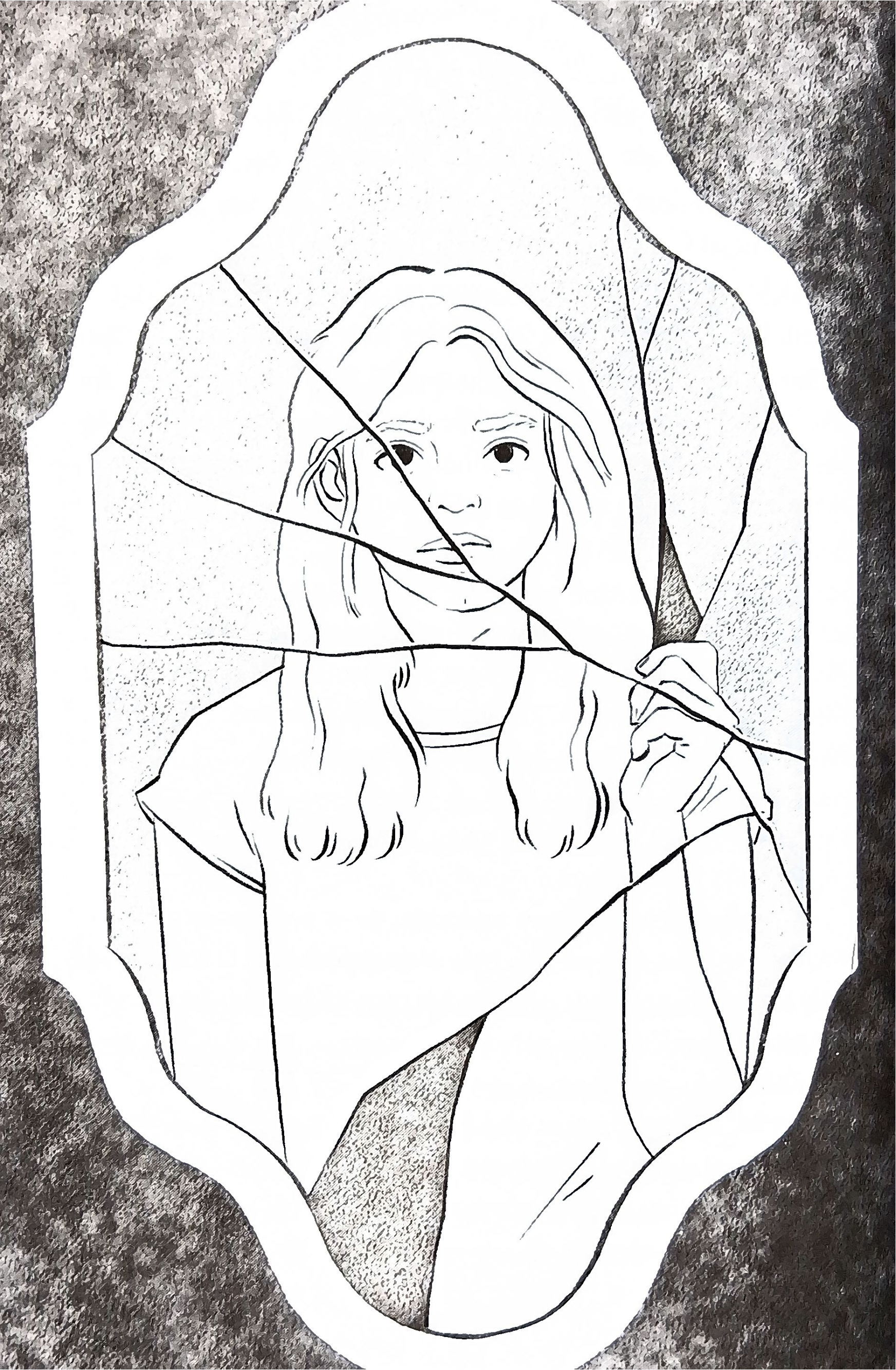
* * *

Po hodině dějepisu jsem usoudila, že si svoje pocity zatím nechám pro sebe. Mat na tom byla zřejmě podobně. O tom, co se stalo a co včera nakousla při zpovědi přes záchodové dveře, celý den zatvrzele mlčela jako zařezaná.

„Zařezaná... pořezaná...“

Nevím, kde byla místo oběda. Do jídelny nechodí. A sotva skončila poslední hodina odpoledního vyučování, popadla bágl a spěchala ze třídy. Utíkala přede mnou?

„Zařezaná... pořezaná...“

Přitom já bych nevyzvídala. Nechci ji do ničeho tlačit. Moc dobře vím, jaké to je. Potřebovala jsem se hlavně zeptat na sebe, ne na ni. Uklidnit svoje zmatení, abych se necítila...

„Zařezaná... pořezaná...“

Možná bych se Mat přece jen svěřila, že jsem ji včera chtěla napodobit. I když... nevysmála by se mi? Ona je přece...

„Zařezaná... pořezaná...“

A já? Co tak strašného se mi vlastně děje? Že se hádám s mámou? Že mě tlačí do něčeho, co nechci, že se přesto snažím být v jejích očích co nejlepší, ale prostě na to nemám? Jsem...

„Zařezaná... pořezaná...“

Prudce jsem zastavila, jak jsem si uvědomila, že si ta dvě slova bezděčně mumlám polohlasem. Měla jsem je v podvědomí. Dvě čtyřslabičná slova se mi uvolňovala z mysli do rytmu kroků.

„Zařezaná... pořezaná...“

Nešlo se toho zbavit. Mlelo mi to hlavou... k nezastavení.

„Dost!“

Jediné, co jsem mohla udělat, bylo změnit rytmus. Pevně jsem si přichytila popruh batohu na rameni a dala jsem se do běhu.

ZAŘEZANÁ, POŘEZANÁ

NEUMÍM SE SMÁT

JEN ŠKLEB NA TVÁŘI

UČÍM SE HRÁT

PONÍŽENÁ, UBLÍŽENÁ

MUSÍM V KOUTĚ STÁT

NEŽ USCHNU

NEŽ USNU

NEŽ VYTASÍM DRÁP

N ikdy jsem se doma nebála. Ani když mě naši nechali v šesti letech samotnou a šli na důležitou pracovní večeři. Ani když nám příšerná bouřka kdysi rozbila okno v obýváku a střepy vletěly až do kuchyně. Ani když jsem si tajně pustila horor o vraždícím klaunovi a pak jsem jeho škleb viděla i v popraskané omítce na zdi koupelny. Vždycky jsem věděla, že jsem doma. A domov rovná se bezpečí. Ale teď jako by se něco změnilo. Rovnice dostala novou neznámou. Přepadal mě zvláštní pocit, že domů nepatřím, že si ho nezasloužím, že překážím...

Nevím, proč jsem dneska zůstala stát před dveřmi a tiskla zvonek. Dlouho a opakovaně.

„Noro...“ překvapila mě sousedka.

„Dobrý den, paní Řehořková.“

„Ty sis zapomněla klíče? U vás doma ale nikdo není.“

„Aha.“

„Vím to, protože tu byl pošťák, přebírala jsem vám balíček.“

„Jo tak...“

„Chceš počkat u nás?“ nabídla mi.

„Ne... já mám klíče,“ zahuhlala jsem v rozpacích.

„Tak co zvoníš?“ zavrtěla hlavou. „Na, dej ten balíček vašim. Bylo to bez dobírky.“

„Dobře. Děkuju.“

Odemkla jsem. Ovanula mě známá směs vůní. Tátova kožená bunda na věšáku v předsíni. Mámin parfém. Lehký odér česneku z neumyté pánve. Dotek důvěrně se linoucího pachu chloru, který z plavek nevyperu, i kdybych se na hlavu stavěla. Znamé vůně, ale jinak doma pusto.

Co se divím? Rodiče se den co den vrací z práce až večer. Ale přemýšlela jsem, kde je ségra. Pak jsem si vzpomněla, že Wikině dnes konečně začíná šachový kroužek.

Vlastně jsem byla ráda, že mě hned nečeká ségrino přemoudřelé brebentění, tátův trochu přezíravý pohled ani bezprostřední konfrontace s máminýma přísnýma očima. Tohohle

setkání jsem se bála nejvíc. Roztržka byla příliš živá. A možná ještě dlouho bude.

„Ach jo,“ rozhlédla jsem se, jako bych doma byla poprvé.

Za krkem mi seděla nepochopitelná tíseň. Strach, který jsem nedokázala ovládnout. Tím víc, že jsem věděla, že i kdybych stokrát volala SOS, blikala baterkou, rozvěšovala vlajkovou abecedu nebo vysílala kouřové signály, naši by nepřišli, neobjali by mě, nepofoukali bolístku... Bolístku?

„Co to je za slovo, proboha? Jako z říkanky o polámaným mravenečkovi,“ sepsula jsem výsměšně sama sebe.

Měla bych se učit. Přepsat si slovíčka do notýsku. Najít si podklady pro referát z dějepisu. Místo toho jsem však začala v mobilu hledat úplně jiné podklady. Ani to nedalo moc práce. Stačilo jedno klíčové slovo a byla jsem tam. Najednou se na mě hrnula záplava videí, rad, vzkazů... bylo tam všechno. Úplný bazar informací.

„Ona se vážně řízla!“ vyjekla jsem, když jsem na displeji vytřeštěnýma očima sledovala bledou blondýnku, které na paži začal zpod žiletky vytékat tenký pramínek krve.

To, co jsem si u Mat jen představovala, co jsem nemohla vidět přes zavřené dveře školního záchodu, to na mě teď křičelo úplně zblízka. Iluze přímého přenosu byla dokonalá. Už zase jsem cítila, jak mi čelo svírá mravenčivý chlad, a před očima se mi začaly dělat známé duhové mžitky.

„Nesnáším... krev,“ mumlala jsem zoufale.

Malátnou rukou jsem v poslední chvíli sáhla po načaté plechovce coly, která mi na stole zůstala ležet od předešlého večera. Chrstla jsem si trochu na zátylek a kovový obal jsem si přitiskla na čelo. Moc nechlادil, ale mdloby přece jen zažehnal.

„Ne... nechci to poslouchat!“

Problém byl, že video evidentně ještě neskončilo. Mobil, který mi před chvílí vypadl z rozklepané ruky, se válel někde pod stolem a hlasitě mě zásoboval kupou nechutných informací.

„Mlč! Mlč už!“

Jenže místo abych mobil vypnula, zacpávala jsem si uši. Bláhově, navíc špatně. Slova o obrovské úlevě, o pocitu zklidnění a zadostiučinění ke mně doléhala tak jako tak.

„To je blbost!“ rozčílila jsem se. „Jak něco takovýho někdo může říct? Takhle to přece nemůže fungovat!“

Klekla jsem si na zem a snažila jsem se mobil pod stolem nahmatat, abych mu rázně zatnula tipec.

„Nebudu to poslouchat... nechci!“

Konečně jsem ho ucítla pod prsty a zbrklými tahy po displeji jsem se pokoušela bledou blondýnku umlčet. Povedlo se mi to až napotřetí.

„Jak... jak to můžou dělat?“ dýchala jsem přerývaně, zády opřená o nohu psacího stolu.

Obrázek krve vytékající z rány jsem měla pořád před očima.

„Bezva...“ mumlala jsem vztekle. „Nejdřív zařezaná – pořezaná, teď krvácející říznutí.“

Tyhle nenechavé ulpívající představy, co vám vlezou do hlavy a nejdou vyndat, jsou k zbláznění. Věděla jsem, že teď by mi pomohl bazén. Odrazit se z bloku. Skočit krásnou dlouhou šipku. A přesně nacvičenými pohyby paží ukrajuvat metry hladiny v dráze před sebou. Už samotná představa chladivé a všeobjímající vody mi udělala líp. A inspirovala mě. Zvedla jsem se, že se půjdu aspoň opláchnout.

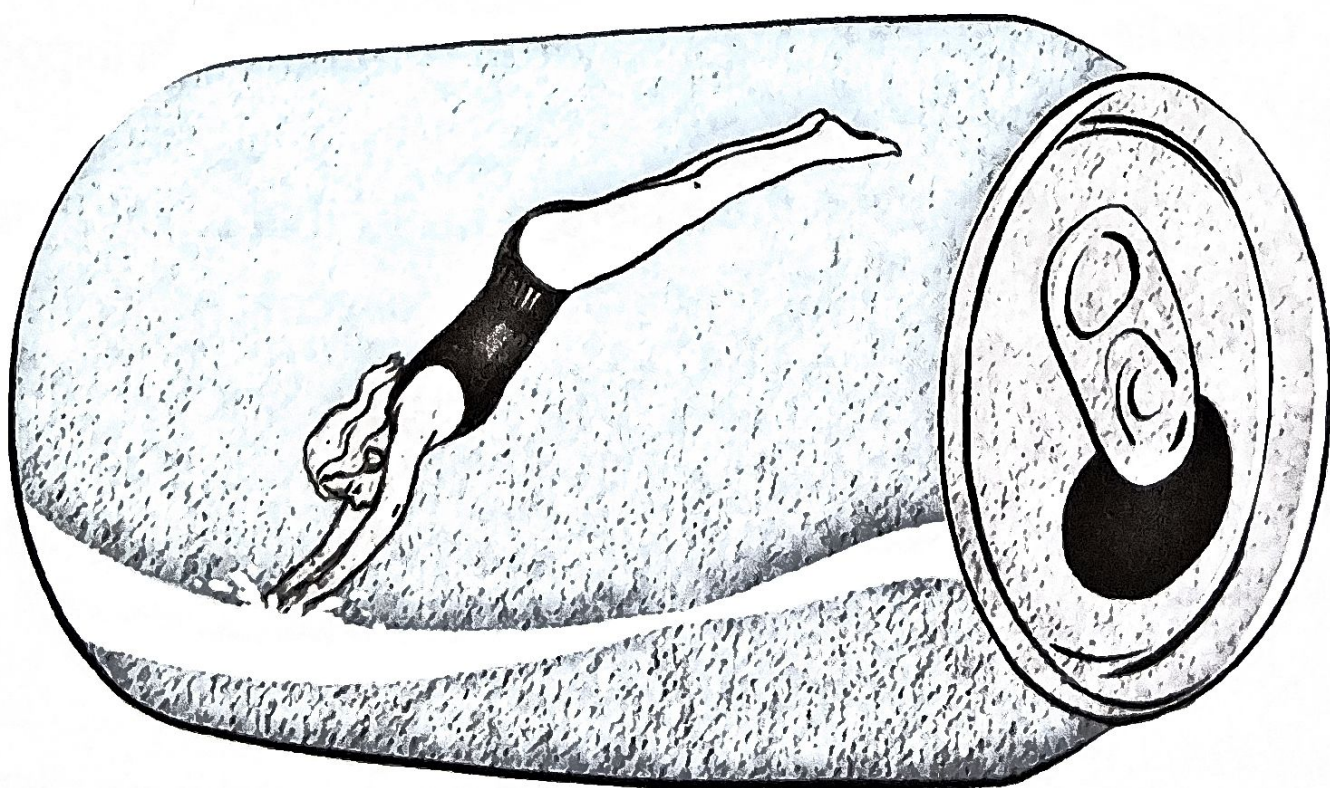
Cola, kterou jsem si postříkala krk, mi stekla až mezi lopatky a přilepila mi tričko k zadům. Konečky vlasů připomínaly ulepený žmolek. Tohle zachrání jedině sprcha.

Za chvíli už jsem poslouchala, jak voda tiše šumí. Vlahá, měkká, konejšivá mi dopadala na tělo, do vlasů, do úst... ani se mi nechtělo ven.

Ale když jsem nakonec přece jen opustila koupelnu a v čistém oblečení a s mokrou hlavou jsem se usadila v obýváku, zarachotily v zámku klíče.

„Nazdar!“ zahlaholil táta ode dveří a vzápětí se kolem mě prohnal do ložnice.

„Ty už jsi doma?“ vykulila jsem oči, protože návrat kteréhokoliv z rodičů před pátou odpoledne se rovnal přírodnímu úkazu.

„Jen jsem tu něco zapomněl,“ křikl táta. „Hned zase letím.“

A skutečně kolem proletěl, div za ním sako nevlálo. Vtom se zarazil a udělal rychlou otočku.

„Počkej... tys byla plavat?“

„Plavat?“

„Nehraj si se mnou, Noro!“ vyštěkl podrážděně. „Jasně jsme ti s maminkou řekli, že v úterý na tréninky chodit nebudeš. Jestli jsi zatáhla odpoledku...“

„Nezatáhla!“

„Hele... já na tohle nemám čas,“ supěl táta. „Jenom ti chci říct, že maminka je na tebe hodně rozzlobená. A že pokud se sebou něco neuděláš, tak ti tréninky od ledna už nezaplatíme.“

„Cože?“

„Mám zpoždění. Probereme to v pátek!“

A bouchly za ním dveře.

„To snad...“

Cítila jsem, jak se celá klepu. S tátou většinou byla aspoň trochu řeč. Ale teď...

Rozčilená na nejvyšší míru jsem si prohrábla vlasy. Prsty zajely mezi prameny, které ještě nezačaly prosychat.

„Jasně... myslel, že jdu z bazénu,“ uvědomila jsem si naštvaně.

Rozhodnutí o tom, že už mi nebudou plavání platit, ale nepadlo teď. Museli se na tom domluvit už včera. A táta souhlasil. Zradil mě.

„Co tím myslel... něco se sebou udělat?“

K tomu, abych si nechala udělat kérku nebo píchnout piercing, mě asi nevybízelo. Tak co teda? Přece jim musí být dávno jasné, že mozek jako ajnštajnka Wiki nikdy mít nebudu! Podle nich jsem

k ničemu. A když nebudu výkonnostně plavat, tak budu k ničemu i podle sebe.

Tohle poznání mě úplně zdrtilo. Na hrudi jsem cítila pálivou bolest. Může čtrnáctiletá holka dostat infarkt? Kdyby tu byla Wiki, určitě by mi na tohle téma hned udělala desetiminutovou přednášku. Bolest se mi přelévala po těle a mísila se s úzkostí. Já umřu? Co když tady umřu? Sama, protože oni nepřijdou.

Po chvíli jsem pochopila, že neumírám. Jenom jsem totálně na dně, znechucená vším kolem sebe, a nejvíc sebou.

„Tak... jo. Vyhnat bolest jinou bolestí,“ hlesla jsem a zamířila jsem zpátky do koupelny.